

Favne til 50 Favne. Denne Nedsættelse finder Kommissionen fuldt forsvarlig, naar Vaad, Bundgarn og staaende Silde- nedgarn ikke ere indbefattede under Bestemmelsen, men efter Forslaget ere undergivne de samme Regler som Redskaber tjenlige til Fangst af Vandreaal. For at skelne mellem Ruser, der ere tjenlige til Fangst af Vandreaal, og Ruser, der ikke ere det, er det paa samme Maade som i Regeringsforslagets § 12, 3die Punkt, foreslaaet, at Ruser, hvis Masker ikke ere $2\frac{1}{4}$ Tommes Længde strakt Maal, anses for tjenlige til Fangst af Vandreaal; for de vestjydske Fjorde er det dog fundet nødvendigt at sætte dette Maal til $1\frac{1}{4}$ Tomme. Disse Maal — af hvilke det første er en kvart Tomme lavere end Maalet efter den citerede Bestemmelse i Regeringsforslaget — ere byggede paa en af Dr. Petersen og Fiskerifoged Iversen foretagne Undersøgelse af de forskellige Slags Ruser.

I øvrigt er Paragraffen overensstemmende med Aalegaardskommissionens Forslag, dog at der er tilføjet en Bestemmelse om, at Paragraffens Regler ogsaa komme til Anvendelse, hvor Fiskeriretten er adskilt fra den tilstødende Grund, og om at Retten til Fiskeri i de af Regeringen afhændede Vandarealer ikke berøres af Paragraffens Bestemmelser, men vedbliver i den Udstrækning, som Adkomstdokumenterne hjemle.

Tilføjelsen er sket for at udelukke enhver Tvivl i saa Henseende.

Et Mindretal (Jöhnke, Petersen og Formanden) har i de allerførste Punkter kunnet slutte sig til Flertallets Forslag; vi kunne tiltræde dettes Definition af „Aalegaard“ og have intet at indvende mod den i Forslaget benyttede forskellige Betegnelse af Kystejernes Ret til Aalefiskeri udfor sin Grund henholdsvis som Eneret, hvor det drejer sig om de egentlige Aalegaarde, og som Fortrinsret, for saa vidt angaar Benyttelsen af enkelte Aaleruser og Aaleruserækker; ej heller har Forslaget om at den særlige Beskyttelse ikkun ydes for *Efteraars*aalefiskeriet fra 1. August vakt vor Betænkelighed, da vi anse det for givet, at det saakaldte Aalegaardsfiskeri aldrig har været opfattet som andet end *Efteraars*fiskeri efter den blanke Aal; fremdeles kunne vi tiltræde de Afstandsbestemmelser, der af Flertallet foreslaas gjorte gældende for andres Aalefiskeri til Læsiden af Aalegaarde m. v. og udfor disse, ligesom ogsaa de foreslaaede Bestemmelser om Afstanden mellem Aale-

gaarde m. v. og andres Redskaber, der ej ere tjenlige til Aalefiskeri, og endelig have vi følt os tiltalte af den nye Tanke i Flertalsforslaget angaaende Sideafstandene til Fangesiden af Aalegaarde m. v. for saa vidt som dette gaar ud paa at beregne Afstanden i Forhold til Redskabslængden.

Vor Indvending mod Flertalsforslaget gaar i det væsentlige ikkun ud paa, at dette i 5te Stykke, ligesom i sin Tid Aalegaardskommissionens Forslag, giver en bestemt for alle Kyster gældende Regel om Sidebeskyttelsen til Fangesiden af Aalegaarde m. v.

Efter vor Opfattelse begaas der under Diskussionen om det saakaldte Aalegaardsspørgsmaal ofte den Fejl, at Sagen fremstilles som om Fiskernes og Grundejernes Interesser staa i absolut Modstrid til hinanden; dette Syn paa Sagen anse vi for ikke helt rigtigt; i Virkeligheden har Kystejernes Ret til Aalefiskeri sin store Betydning ogsaa for Fiskerne, idet Fiskeriet derved reguleres og ordnes. Det er ingenlunde det almindelige, at Kystejeren selv driver dette Fiskeri, tværtimod udlejes det som oftest til Fiskerne og mangfoldige Steder for en særdeles lav Betaling, og i mange Tilfælde er det netop Fiskere, der indehave Rettigheden enten som Ejere af en lille Kyststrækning eller ved Køb af Fiskestade.

Selv om Kystejernes Særrettigheder med et Slag kunde tænkes ophævede, vilde efter vor Mening det saakaldte Aalegaardsspørgsmaal ikke være ude af Verden; det vilde tværtimod komme frem under nye Former og — ganske som nu — vilde der udkræves Regler for at sikre et ordnet Fiskeri og hindre overdreven og ødelæggende Konkurrence mellem Fiskerne indbyrdes.

Det er derfor vor bestemte Opfattelse, at de mange Klager over Kystejernes Aalegaardsrret hovedsagelig maa søge deres Berettigelse i, at Kystejerne paa mange Steder ikke udnytte dette Fiskeri tilstrækkeligt, saaledes at økonomiske Værdier gaa tabt, uden at komme hverken Kystejerne eller Fiskerne tilgode. Hvor Forholdet er det, at Kystejerne enten selv eller ved at udleje Fiskeriet til andre, udnytte deres Rettigheder fuldt ud, eller paa Kyster, hvor Retten slet ikke hævdes, har der paa mange Steder i Aarenes Løb udviklet sig rationelt drevne Fiskerier, der give det efter Forholdene størst mulige Udbytte. Ved Undersøgelse af saadanne fuldtud udnyttede Fiskerier, jfr. ogsaa herom den af biologisk Station udgivne Beretning om Aalerusefiskerierne, viser det sig, at